

Vertaling Nieuwe Testament.

Van de dadelijk na verschijning door ons aangekondigde vertaling van het Nieuwe Testament, uitgave van het Ned. Bijbelgenootschap, verscheen vorige week een tweede uitgave, ditmaal in "zakformaat". Ook deze kondigen we gaarne aan. En we herhalen onze opmerking van destijds: we hebben hier weliswaar een resultaat van compromis, maar het is in zijn genre dan ook één van de beste soort geweest. Wel vernam ik onderscheiden klachten van bijbellezers, die aan de oude vertrouwde Statenvertaling gewend zijn, en maar niet gewonnen kunnen aan de nieuwe redactie van de hun zoo gemeenschappelijke plaats, of aan de vervanging van bepaalde woorden. 't Is alles volkomen begrijpelijk. Mezelf kost het onder het voorlezen hier en daar moeite, niet in de wending der Statenvertaling terug te vallen. Niettemin dient m.i. rondweg erkend, dat — ik spreek nu alleen over het gebruik der nederlandsche taal — de nieuwe overzetting over heel de linie frisch is, maar ook gedragen, beschaafd, nergens archaïsch, maar nog veel minder ook maar ergens gedurfd-modern, of gewild of onnatuurlijk of ruw. Na enkele weken van gebruik kan ik een woord van bewondering op dit punt niet terughouden.

En laten zij, die de oude klanken noode missen, minstens deze twee dingen wel bedenken:

In de eerste plaats, dat het Woord Gods het waard is, of liever, er een goddelijk recht op heeft, dat we het de beste vertaling bezorgen, die ons maar mogelijk is, en dat we de rijke winst van eenwienlange studie der grondtalen niet mogen ongebruikt laten;

en in de tweede plaats, dat wij geen recht hebben, Gods Woord aan anderen te presenteren in een taal, die hun niet meer „ligt“: oud-nederlandsch. Gods Woord den anderen een ergernis en een dwaasheid! roept daar iemand? Ik antwoord: zeker. Maar het kan als zoodanig eerst dan werken, als het in hoorbare taal tot de menschen gebracht wordt. Als Paulus in Jeruzalem oud-hebreuwsch of in Athene oud-grieksch gesproken had, dan had Gods Woord daar geen werking als van een „ergernis“ en een „dwaasheid“ geëffend. En den zegen, dien God er aan verbonden heeft, dien heeft Hij ons beloofd, zolang wij in hun eigen taal de menschen er mee aanspreken. Het Nieuwe Testament zelf is geschreven niet in deftig, maar in „gemeenzaam“ Grieksch.

We moeten evangeliseren — maar dan den afstand niet vergrooten tusschen den mensch-van-heden en het Woord van God. Niet wij mogen dien afstand bepalen. Dat mag de Auteur der Schrift alleen.

Wij bevelen dus kennisneming met deze nieuwe vertaling hartelijk aan.

En voorts: in eerste linie onze eigen commentaren, en onze eigen „Korte Verklaring“ met nieuwe vertaling!

K. S.

Geschillen.

Tegen het einde van het jaar denkt meer dan één ook aan de geschillen, die op ons kerkelijk erf de aandacht spannen. Al hebben maar zeer weinigen een zuivere voorstelling omtrent hun wezenlijke betekenis zich kunnen vormen, zoodat de eigenlijke cardio-questions velen ontgaat, toch hebben ze voor den afloop een meer dan theoretische, en zeker een andere dan academische belangstelling.

Het is bekend, dat er enkele opgeruimd zijn. Over de details is niet veel gepubliceerd, en dat hoeft ook niet. Zolang het over zaken van persoonlijk, of alleen maar individueel belang gaat, moet ieder weten, hoe lang hij aan een ander eischen stellen wil, en hoever ze gaan. De consciëntie worde daarin vrij gelaten, ook van de zijde dergenen, die uit begrijpelijk rechtsgevoel of evenwichtsbesef zich soms afvragen, of niet al te vlot soms in een doornenhaag de breede schaar gezet is. We merken dit even op, in terugslag niet alleen op enkele brieven, die wij ontvingen, maar ook op een opmerking, die bij wijze van verzuiming (en dan een onvoorzichtige en ietwat ondankbare) gemaakt is van een Zuidhollandschen kansel, indien wij wel geïnformeerd zijn.

Intusschen neme niemand in die vlotte en snelle schaar van daareven aanleiding voor de vrees, dat eenzelfde methode onzerzijds zal worden voorgestaan voor wat de bekende meeningsgeschillen op dogmatisch en wetenschappelijk gebied betreft. Voor een klein gedeelte raken ze kwesties, die ondergeteekende zelf rechtstreeks interesseerden, voor een grooter een gebied, waarop anderen bij voorkeur zich bewogen. Maar in het ééne zowel als in het andere geval is een duidelijk antwoord noodig op deze vraag, of de ingebrachte, en zeer ernstige beschuldigingen, hout sneden, ja dan neen.

Dat antwoord kan niet door één persoon gegeven worden. Het zal, indien het in 1940 komt, van synodewege moeten komen. En een vergadering kan zulk een antwoord op meer dan één manier geven. Zij kan het in ronde woorden doen, door wat ze zegt. Zij kan het ook geven, door wat ze verzwijgt.

Hoe de loop der dingen in dezen wezen zal, kan niemand profeteeren. Maar wel kunnen we voor wat ons zelf betreft, een belofte afleggen. Ze is deze: we hopen, hetzij door exegese van een eventuele gemeenschappelijke, hetzij door eigen uitspraak, te zeggen, wat na ongeveer vier jaren is blijven staan van het „erger dan voor-Asen“, dat ons nog niet uit den zin wil, of mag. Onze kerken hebben daar recht op; ze mogen ook niet met minder tevreden zijn. In zaken van personen is de methode van toegeven, en van „een-spons-er-over-heen“ meermalen gewenscht en van God geboden. Niet alzo in aangelegenheden van leer en leerontwikkeling.

K. S.

Het jaar dat ging.....

Wij ontvingen van den heer W. C. F. Scheps, journalist te 's-Gravenhage, het volgende overzicht over 1939, dat we in ons blad gaarne een plaats geven.

K. S.

O God, die droeg ons voorgelacht in nacht en stormgebruil, bewijs ook ons Uw trouw en macht wees eenwig ons tehuis!

En duizend jaar gaan als een dag van gisteren voor U heen, een schaduw, een gedachte vaag, een nachtwak, die verdween.

ISAAC WATTS (1674—1748).

Weer maken we ons op om een jaar te gaan begraven. En er zal bij dezen keerkring wel niemand zijn, die zulks doen zal, omdat hij met optimisme naar de toekomst staart. Want de wereld bloedt uit duizend wonden en de beschaving vlucht van het aardrijk nu de bajonet, het kanon en de dieptebom hoogtij vieren in Europa. Nu als een gevolg van dezen onzaligen volkerenkrijg de wereld en de volkeren met den dag verarmen en allerlei arbeid in Gods Koninkrijk daar als vanzelf den weerslag van ondervindt.

Als wij zien om de verschijnselen rondom ons heen en we kijken onze kinderen eens aan, dan rijst in ons hart de bange vraag: Waarvoor brengen wij hen groot en hoe zal de wereld er uitzien als zij tot volwassen leeftijd gekomen zijn?

Er is reden te over om op dezen Oudejaarsavond tot ons zelf in te keeren, want Gods gerichten zijn op de aarde. En het veelszins benauwende is, dat het aardrijk ze wel ziet, maar niet heeft!

Alleen het geloof in Hem, die ook ons voorgelacht droeg en die de Zijnen ook in de hel van 1939 en 1940 niet zal verlaten noch begeven, kan ons staande houden. En het oog des geloofs ziet ook anders dan dat van hem, die alleen leeft uit de rede en uit redeneeringen van natuurnoodwendigheid. Het let op Gods gangen in de historie. Het is ten hemel geslagen waar Hij woont, die Nederland niet alleen bij den vrede heeft willen bewaren, maar het rijke zegeningen heeft willen schenken. En wat onderscheidt dat Nederlandsche volk van zoveel andere naties in Europa? Ook bij ons was ontrouw en ook in ons volkleven heeft on- en bijgeloof triumpheerd. Nochtans heeft God ons volk gelaten geestelijke vrijheid en een ongehinderde gelegenheid Hem te dienen naar de inspraak van het geweten. En de Christelijke actie heeft, hoewel de tijdsomstandigheden haar tot een belemmering zijn, op menig terrein mogen bloeien en een stempel mogen zetten.

Daarvan getuigen ook de feiten en gebeurtenissen, die wij hieronder gaan verhalen. Zeker, het kerkisme was ook nu niet geheel afwezig bij allerlei arbeid, die bedoelt de bevordering van het koninkrijk van onzen gezegenden Heiland. Soms vraagt men zich af of de benauwenis nog meer moet toenemen, opdat de Christenen hun diepere eenheid zullen terugvinden. Maar anderzijds zijn er ook symptomen, die er op wijzen, dat het besef, dat het nu geen tijd is om zich in beuzelingen te verliezen, toeneemt.

Moge dit zoo blijven en in Nederland een volk gevonden worden, gewillig op den dag van Gods heilkracht!

In de Gereformeerde Kerken.

Vingen we een vorig overzicht in betrekking tot de Gereformeerde Kerken aan met de opmerking, die de synode van Sneek haar schaduwen reeds vooruitwierp, wij kunnen thans zeggen, dat het leven in die Kerken nog staat onder den invloed van de nog niet definitief gesloten synode.

Onder bijkans dramatische omstandigheden kwam de synode 29 Augustus bijeen. 28 Augustus was zoo juist de mobilisatie afgekondigd en 29 Augustus was Sneek een vrijwel geïsoleerd en moeilijk bereikbaar oord geworden. Maar de synode besloot haar arbeid voort te zetten en de zittingen niet te verdagen. Wij behoeven over alles wat de synode heeft besloten, niet in den breede te verhalen, want in tegenstelling tot de zittingen van de Haagsche synode, die geheim zijn, vergaderde de Sneeker synode, gelijk haar voorgangers, voor het overgrote deel in het openbaar.

Men heeft geklaagd over haar langen duur en dat, terwijl er immers een nieuwe werkwijze is ingevoerd. Maar die zulks doen vergeten één ding, en dat is den geweldigen uitbouw van het Gereformeerde kerkelijk leven. Wat al zaken moet een generale synode in dezen tijd al niet afdoen, vergeleken met laat ons zeggen een 25 à 30 jaar geleden.

Neem alleen maar eens de zendingszaken. Welk een vlucht heeft de Geref. zending in Ned-Indië niet genomen en welk een superieure naam geniet zij niet in ons Insulinde. Deze zending is krachtig en levend en expansief in hooge mate. En als er een zendings-terrein niet meer te exploiteeren valt, dan vraagt men aan de Gereformeerden of zij het dan niet willen overnemen, getuige het aanbod van Madioen.

En dan spreken wij maar niet van de belangen der millitair en der zeevaardenden, der verstoorden in Ned-Indië, in Frankrijk en België, van de radio en van het Zuiderzeegebied, van de Theol. Hoogeschool en van de Theol. Faculteit der Vrije Universiteit, van de eenheid der Gereformeerden en van de mogelijkheid van een Oecumenische synode. En zoo zouden wij kunnen doorgaan. En al haar beslissingen gelden voor een periode van niet minder dan drie jaar! Wie het zóó beziet en dan eens kijkt naar de werkdagen van de leden der synode, die moet toestemmen, dat hier veel werk in stagen ligger is verzet. Waarmede wij niet zeggen willen, dat de menschen van Slegerswoude en De Wilp, van Halle en Varsseveld, niet wijzer moeten wezen en niet een generale synode moeten ophouden met hun vervelende grensgeschillen.

Als wij het goed zien, dan is de synode van Sneek voor het leven van de Gereformeerde Kerken een goede geweest en zal zulks in de toekomst nog wel meer blijken. Zeker, er liggen nog heel belangrijke zaken te wachten voor de verdaagde synode, waarvan we noemen de leergeschillen en het rapport van de commissie van acht, de bedroevende zaak-Goossens en de niet tot eere der Kerken strekkende zaak-Drachten, de kwestie

Toepasselijke Voeten!

„Laat ons dan heengaan...“ zeiden de herders in de velden van Efratha.

Zij hadden de prediking der engelen met hun ooren gehoord, de eerste lichaamsdeelen die daarop in beweging kwamen waren de voeten.

Hun toepassing had geen betrekking op de predikers: wat had die engel een schoon talent! maar hun toepassing had betrekking op de booschap, hun van Godswege gebracht. Deze toepassing maakten zij allereerst met de voeten.

Voeten zijn verwaarloosde lichaamsdeelen, dokters zouden u dat kunnen vertellen. Dat is ook zoo in de kerk. Oudtijds werden zij tijdens den dienst met warme stoven in conditie gehouden, nog zie ik onzen ouden koster de testen met vuur van bank tot bank uitreiken! Tegenwoordig hebben wij hier en daar centrale voetverwarming. Maar — toen en nu — de toepassing dringt maar zelden tot de voeten door!

Over de toepassing is wel eenig verschil van opvatting. Sommigen meenen, dat de prediker deze moet maken: gevraagd een prediker in goeden staat, geheel compleet... Ik heb er geen bezwaar tegen een toepassing te hooren, doch meen dat men die bovenal moet zien! Bij sommigen blijft de preek maar in het hoofd ronddraaien, zooals ik bij een ouden schrijver las; zij zijn groot in het hoofd, maar zwak in de voeten! Anderen lijken wel iets op een postzegelverzamelaar, zij plaatsen een mooie preek of een duidelijke verklaring in hun verzameling. Soms kunnen zij u zeer zeldzame exemplaren laten zien! Best, ik wil meekijken. Maar genoeg is het toch niet.

U kent de uitdrukking: voor hoofd en hart. Ik zou die wel willen aanvullen: voor hoofd, hart en voeten! De Heere geeft ons in elke evangelieverkondiging ook wat voor de voeten mede. Hier was het: gij zult het Kindeke vinden... Een ander maal luidt het woord tot de voeten: Sta op en laat u doopen! Soms is de booschap tot de voeten: ga heen, verzoen u met uw broeder! Dan weer wordt tot de voeten gezegd: ga heen, werk heden in Mijn wijngaard! Inzonderheid is iedere voorbereiding voor het Avondmaal een onderhoud met de voeten.

Het dringt echter niet gemakkelijk tot de voeten door, dat zij er bij behooren. Laatst ging ik voorbij een kleedingmagazijn, waarin vele colberts waren geteeld. Mooie jassen en vesten, vormvast! Die etalagepoppen kunnen de borst zoo fier vooruitsteken, ze maken zoo'n kranigen indruk. Maar de beenen ontbreken. Zijn wij niet dikwijls colbert-christenen? O, als onze kerk op een etalage van zuivere belijders zou gaan lijken... God zij ons genadig!

Wij hebben dit jaar vele malen het evangelie hooren verkondigen. Het kwam dagelijks in onze gezinnen, als het Dierbaar Woord werd gelezen. God de Heere sprak daarin tot ons, tot onze jongens en tot onze meisjes: gij zult Mijn eigendom zijn! Men kan wel eens bang worden onder dien overvloed van genade. Aan de zuivere bediening der genademiddelen hechten wij terecht veel waarde. Aan de juiste vertaling der Heilige Schrift besteden wij groote kosten. Wij zijn voorzichtig met het nieuwe. Goed! Best! Doch hoe staat het met het zuiver gebruik der genademiddelen?

Men heeft dominees, die de dingen meer en anderen die ze minder uitwerken. Ik doe daar geen keus uit. Ik zeg alleen, er moet een Gemeente zijn, die de dingen uitwerkt. Die Maandag en Dinsdag en de heele week op de voeten is, omdat zij verstaat: Wat heb ik Zondag een werk opgekregen!

Laat ons dan heengaan...

N. B.

van de tucht over Doopleden en van de roeping van den Gereformeerde op sociaal terrein, om ons daartoe slechts te beperken.

Maar tal van het leven der Kerken belangrijke aangelegenheden mochten hun beslag krijgen en waar er zooveel controversen in deze Kerken tusschen verschillende leidende figuren gerozen waren, daar was het met elkander samenwerken en samenspreken in commissie en synode niet anders dan heilzaam te achten. Er zijn dan ook geschillen van persoonlijke aard beslecht. Zeker, dat gebeurde allemaal in zittingen in comité-generaal en er was buiten de leden der synode niemand aanwezig. Maar als de broeders na een tot stand gekomen verzoening gemeenschappelijk den 11sten Psalm aanbleven, dan kon toch niemand verhinderen, dat die buiten waren zulks opvingen en zich mede hebben verblijd. Want de tijd is te ernstig om zich de weelde van tweedracht te veroorloven. Het schijnt nog niet tot allen te zijn doorgedrongen. Daarom mogen wij hier herinneren aan de beslissing, die de synode nam inzake de perspolemie en zulks op voorstel van een van haar meest gezaghebbende praesadviseurs, prof. dr. J. Ridderbos, die door zijn gedachte, dat het goed was de conclusies van de rapporterende commissie zonder discussie te aanvaarden, een stroom van wel-sprekendheid afdamde en een debat, waarbij misschien